

προσώπου τινός. Ἡμέραν τινὰ ἐκλάπησαν κοσμήματά τινα παρὰ τοῦ Μαχαράγια τῆς Καπουρτάλας. Πάραυτα προσελήθη ὁ Κογῆ, ὅστις, ἀνακαλύψας τὰ ἔχνη, εἶπεν ἀπαθῶς ὅτι ὁ κλέψας ἦτο ὁ δεῖνα· καὶ πράγματι ὁ ὑποδειχθεὶς ἀνὴρ ἀνεκαλύφθη, καθ' ἣν ἀκριβῶς στιγμὴν ἐνησχολεῖτο εἰς τὴν διάλυσιν τῶν κλαπέντων. Ἡμέραν τινὰ πάλιν ἑτέρα διεπράχθη κλοπή· ὁ Κογῆ ἐφάνητο γνωρίζων τὰ ἔχνη καὶ ὅμως δὲν συγκατετίθετο νὰ ὀνομάσῃ πρόσωπα, καίπερ μυκτηρίζοντες ὑπὸ τῶν ἰθαγενῶν ἐπὶ τῇ νομιζομένῃ αὐτοῦ ἀποτυχίᾳ. Τυχαίως ὅμως κατόπιν ἀνευρέθη, ὅτι ὁ κλέπτης ἦτο ὁ ἴδιος αὐτοῦ υἱός· οὐδεμία βεβαίως ἀνάγκη νὰ προστεθῇ ὅτι κατὰ τὴν περίπτωσιν ταύτην διέφυγεν ὁ κλέπτης τὴν ποινήν.

Παράδειγμα τῆς καταπληκτικῆς εὐρετικότητος τοῦ Κογῆ ἔστω καὶ τὸ ἑξῆς: Ἀνιχνευτὴς τις κατεδίωξε κακοῦργον μέχρι τῶν ἀκτῶν ποταμοῦ· ἐκεῖ ἀπώλεσε τὰ ἔχνη διότι μικρὸν πρὸ αὐτοῦ εἶχε διαβῆ τὸν ποταμὸν ὁ Μαχαράγιας ἐν συνοδείᾳ 200 ἀνδρῶν. Πρὸ τοσούτων λοιπὸν ἰχνῶν ἀδύνατος ἐφάνητο ἡ ἀνεύρεσις τῶν μέχρι τοῦδε ὑπ' ὄψει αὐτοῦ ἰχνῶν τοῦ κακοῦργου. Ὅπωςδὲποτε ὁ Κογῆ ἀπεφάσισε νὰ μὴ παραιτηθῇ τὴν καταδίωξιν αὐτοῦ. Ἴνα λοιπὸν κάλλιον τὰ πρότερα ἔχνη ἐντυπώσῃ εἰς τὸν νοῦν ὑπέστρεψεν ἐπὶ πολλὰ μίλια ἐπὶ τῶν προτέρων τούτων ἰχνῶν, ἐπανῆλθεν εἰς τὴν ἀκτὴν, διεπεραιώθη καὶ ἀνεῦρε πράγματι, ἐν μέσῳ διακοσίων καὶ ἐπέκεινα ἰχνῶν, τὰ ἔχνη τοῦ καταδιωχομένου, ὃν ἀνεκάλυψε κατόπιν ὑπεροκταγμένου καταδιώξεως. Ἀξιοσημείωτον πρὸς τούτοις ὅτι ἐν Καπουρτάλᾳ ζῇ Κογῆ τις, χωλὸς ἀπὸ ἐτῶν καὶ ὅμως ἱππεύων καὶ ὠπλισμένος διὰ μακρᾶς ράβδου παρακολουθεῖ τὰ ἔχνη καὶ ἀποτελεῖ τὸ φόβητρον πάντων τῶν κακοῦργων. Ἡ χωλότης αὐτοῦ προσελήθη ὑπὸ δηλητηρίασεως. Φυσικῶς οἱ Κογῆ διακυβεύουσι τὴν ἀσφάλειαν τῆς ζωῆς αὐτῶν.

Κατὰ τὴν καταδίωξιν κλαπέντων κτηνῶν ὁ Κογῆ γινώσκει ἐπακριβῶς ἂν τὸ κλαπὲν κτήνος ἐσύρετο, ἢ ἂν ὁ κλέψας ἐκάθητο ἐπ' αὐτοῦ κατὰ τὴν ἀπαγωγὴν. Ὅταν οἱ τύποι τῶν ἰχνῶν τῶν ὀπισθίων ποδῶν εἶναι ἀριδηνότεροι, τοῦτο μετὰ βεβαιότητος προδίδει ὅτι ὁ κλέπτης ἐκάθητο ἐπὶ τοῦ κτήνους, διότι οἱ ἰθαγενεῖς συνειθίζουσι νὰ κάθονται οὐχὶ ἐν τῷ μέσῳ ἀλλὰ κατὰ τι ὀπισθεν, ἂν δὲ τὸ κτήνος ἔφερε φορτίον τότε τὰ τῶν ποδῶν αὐτοῦ ἔχνη ἀπέχουσιν ἀλλήλων κατὰ βραχύτερα διαστήματα, διότι φυσικῶς τὸ βῆμα εἶναι βραδύτερον παρ' ὅταν ἀπλῶς διώκεται κτλ.

Διὰ τῆς ἐπεκτάσεως τοῦ ἀγγλικοῦ πολιτισμοῦ, ὅνπερ παρακολουθεῖ ἡ φιὰλὴ οἰνοπνευματωδῶν ποτῶν, οἱ καλοὶ Κογῆ ὥς τόσα ἐπιχώρια ἐπαγγέλματα καὶ τεχνουργήματα, θὰ γινώσκωνται μόνον ἐξ ἀκοῆς, εἰς-αγομένων ἀντὶ μερικῆς ἀποζημιώσεως ἐπὶ τούτῳ τοῦ παιγνιδίου κρείσσεται, τοῦ τῆς ποδοσφαίρας, τοῦ ποτοῦ χουίςκη τοῦ στρατοῦ τῆς σωτηρίας κλπ.

Η ΔΕΥΤΕΡΑ ΜΗΤΗΡ.

ΔΙΗΓΗΜΑ.

(Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον ἀριθμὸν).

VIII.

Τὴν ἐσπέραν τῆς τετάρτης ἡμέρας ὁ ἰατρός ἀπῆλθε μᾶλλον ἐμπερίστατος. Ἐὰν ἡ ἀσθένεια δὲν ἐξεδηλοῦτο ὁ φόβος, περὶ δυστυχίματος ἦν μέγας. Ἡ Ὀδῖλη, ἥτις, συνοδεύσασα τὸν ἰατρὸν ἀπερχόμενον ἔλαβεν ἐξ αὐτοῦ τοῦ στόματος αὐτοῦ τὴν δῆλωσιν ταύτην, ἐπανέκαμψεν εἰς τὴν αἰθουσαν βαρέως λυπούμενη διότι οὐδὲν ἠδύνατο, τοῦτο δὲ οὐχὶ ὥς ἐξ αὐτῆς τῆς φύσεως τῶν πραγμάτων, ἀλλ' ἔνεκα τῆς θελήσεως τῆς κυρίας Βρίς. Ἀ! Ἐὰν ἠδύνατο νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸν κεκλεισμένον δι' αὐτὴν θάλαμον ἐκεῖνον!.. Εὐφροσύνης θὰ ἀνελάμβανε πάντας τοὺς κόπους καὶ τοὺς μόχθους.

Ἡ ἐσπέρα ἦν σκυθρωπή. Νέφη προσψάυνοντα σχεδὸν τὰς στέγας ἔτρεχον ὠθούμενα ὑπὸ σφοδρῶτος ἀνέμου, καὶ ἐκ τῶν φύλλων τῶν δένδρων σταγόνες τῆς βροχῆς ἐπιπτον ἐπὶ τῆς κεκορεσμένης ἡδὴ γῆς, κινουμένων τῶν φύλλων ὑπὸ τοῦ ἀνέμου. Ἡ Ὀδῖλη, μὴ δεχθεῖσα ν' ἀνάψωσι τὰ φῶτα, ἤνοιξε τὴν θύραν καὶ ἐξῆλθεν εἰς τὸ περιστύλιον.

Πόσον θλιβεράν ὄψιν εἶχεν ἡ οἰκία ἐκείνη, ἥτις τὸ πᾶλαι ἐπληροῦτο ζωῆς ἐκ τῆς ζωηρότητος τοῦ Ἐδμόνδου. Καὶ αὐτὸς ὁ θάνατος θὰ κατέλιπεν ὀλιγώτερον εἰδεχθῇ ἔχνη καὶ φόβους φασματώδεις. Ὁ θάνατος, γεγονὸς ὃν τετελεσμένον, ἄγει μετ' αὐτοῦ πᾶσαν τὴν συνοδείαν τῆς τρομερᾶς σιγῆς, τῆς ἀγωνιώδους ἀμφιβολίας, τῆς ἀνυποφόρου ἀγωνίας, αἵτινες προηγούνται αὐτοῦ. Εἶναι τρομερώτερος διότι εἶναι τετελεσμένον γεγονός, ἀλλ' ὁ οἶκος δι' οὗ διήλθε περιπίπτει πάλιν εἰς γαλήνην καίτοι θλιβεράν.

— Τί θὰ εἰπῇ ἄρά γε ὁ Ριχάρδος; Πρέπει νὰ τὸν μνηύσω; ἐσκέπτετο ἡ Ὀδῖλη, τὸ δὲ πνεῦμα αὐτῆς καταβληθὲν ἐπὶ τέλους ἀπὸ τοῦ νὰ ἐξετάζῃ ἀδιακόπως τὴν αὐτὴν ιδέαν, ἔπαυσε λειτουργοῦν, ὥς αἰχμάλωτον ζῶν, ἐν στενῷ χώρῳ περικλεισμένῳ.

Ὁ ἄνεμος ἀπέσπασεν ἐκ φυλλῶρας φύλλα, τὰ δὲ ἔχνη ταῦτα τῆς τρικυμίας ἐστροβυλίζον ἐν ταῖς δένδροστοιχίαις, μέχρις οὗ νέος ἄνεμος διεσκόρπιζεν αὐτὰ μακρὰν. Ἡ Ὀδῖλη ριγίσασα ἐπανῆλθεν εἰς τὴν αἰθουσαν, ἔκλεισε τὴν θύραν μετὰ πεφοβισμένης σπουδῆς, ὥς οἱ φόβῳ συσχεθέντες ὑπὸ τῶν διηγήσεων τῶν τροφῶν παῖδες, οἱ ὅποιοι, μόλις ἐξερχόμενοι τοῦ δωματίου αὐτῶν εἰς σκοτεινὸν διάδρομον, ἐπανερχονται περίτρομοι εἰς δωμάτιον ἐνθα παραμένουσι πολλοί.

— Εἶμαι φοβιτσιάρα! εἶπε καθ' ἑαυτὴν. Αὐτὴ ἡ ἀργία καὶ ἡ καταδίκη μου εἰς ἀχρηστίαν, μὲ πιέζουν... Ἐπλησίασεν εἰς τὴν ἐστίαν ὅπως κρούσῃ τὸν κώδωνα καὶ φέρωσιν αὐτῇ φῶς, ἐνῷ ὅμως διήρχετο τὴν εὐρείαν αἰθουσαν ρίγη παροδικὰ ἐκάλυπτον τοὺς ὅμους αὐτῆς, δὲν ἐτόλμα δὲ νὰ στρέψῃ τὸ ὄμμα πρὸς τὰ παράθυρα, φωτιζόμενα ἔτι ὑπὸ τοῦ ὠχροτάτου φωτός. Ἐνόμιζεν ὅτι θὰ ἔβλεπε φοβερόν φάσμα διαζωγραφιζόμενον ἐν τῷ βᾶθει.

Πρὶν ἢ ἐγγίσῃ τὸ σχοινίον τοῦ κώδωνα, ἡ θύρα τῆς αἰθούσης ἠνοιχθῇ καὶ εἰσῆλθε πρόσωπόν τι. Ἡ Ὀδῖλη, χωρὶς νὰ θέλῃ, ἔρρηξε κραυγὴν τρόμου.

— Κυρία Ριχάρδου, εἰσθε ἰδῶ; ἠρώτησεν ὁ Ζαφφέ χαμηλοφῶνως.

— Ναὶ Ζαφφέ, τί τρέχει; ἀπήντησεν ἡ Ὀδῖλη ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ τόνου φωνῆς, προχωροῦσα πρὸς αὐτὸν μετὰ ζωηρότητος.

— Τρέχει, κυρία, ὅτι θὰ μᾶς χρειασθῇ ἄνθρωπος ὁ ὅποιος νὰ τὰ ἔχῃ τετρακόσια καὶ τὸ χερί ἐλαφρόν.

— Λέγε, Ζαφφέ, ὁμίλει ἐν ὀνόματι τοῦ Θεοῦ.

— Ὁ μικρὸς ἔχει εὐλογίαν καὶ τὰ πρῶτα ἐξανθήματα ἐφάνησαν.

— ὦ! ἀνέκραξεν ἡ Ὀδῖλη, πιεσθεῖσα τὸ στήθος, τί τρομερά ἀσθένεια!

— Μάλιστα κυρία, πολλὴ κακὴ, καὶ ἔπειτα ὅταν πάσχη κανεὶς ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἀσθένειαν ἀναγκάζεται νὰ παρακαλῇ τὸν ἰατρὸν νὰ ἔλθῃ νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν ἀσθενῆ... Τρέχει ὅμως καὶ ἄλλο τι. Ἡ κυρία Βρίς ἐλειποθύμησε καὶ ἔπεσε κατὰ γῆς παρὰ τὴν κλίνην τοῦ ἀσθενοῦς.

Ἡ Ὀδῖλη ἔσπευσε πρὸς τὴν θύραν, ἐνῷ ὁ Ζαφφέ ἐξηκολούθει λέγων πάντοτε χαμηλοφῶνως.

— Ἡ θαλαμηπόλος καὶ ἐγὼ τὴν ἐφέραμεν εἰς τὴν κλίνην τῆς καὶ τώρα ἀσχολοῦνται εἰς τὸ νὰ τὴν κάμουν νὰ συνέλθῃ. Ἡνοῖξε τοὺς ὀφθαλμούς της. Κατ' ἐμὲ ὁ κόπος τὴν κατέβαλε, διότι δὲν κοιμάται τώρα τρεῖς νύκτας. Ποῖος θὰ περιποιηθῇ τώρα τὸν μικρόν;

— Ἐγώ, ἀπήντησεν ἀπλούςτατα ἡ Ὀδῖλη.

— Τοῦτο ἐσκέφθην καὶ ἐγώ, ἀπήντησεν ὁ Ζαφρὲ μετὰ τῆς αὐτῆς ἀπλότητος, πρέπει ὅμως νὰ σκεφθῆτε καλῶς προηγουμένως, κυρία.

— Νομίζεις ὅτι ἡ κυρία Βρίς θ' ἀνθίστατο εἰς τοῦτο; ἤρωτησεν ἡ νεαρά γυνή.

— Τὴν κυρίαν Βρίς δὲν πρέπει νὰ τὴν σκέπτεσθε διότι τὴν γνωρίζω καλῶς. Ἐργάζεται ἐφ' ὅσον ἔχει δυνάμεις, ἡ μᾶλλον ἐφ' ὅσον χομίζει ὅτι ἔχει. Ἐπειτα αἰφνης ἀσθενεῖ, κατακλίνεται καὶ τότε μετὰ δυσκολίας δύναται νὰ τὴν ἐξαγάγῃ τις ἐκείθεν! Λοιπὸν εἶμαι βέβαιος ὅτι ἐπὶ οὕτῳ τοῦλάχιστον ἡμέρας δὲν θὰ ἀνητυχῇ κανένα δι' ἄλλο τι ἄλλ' ἢ μόνον διὰ τὴν περιποίησίν της. Ἡ θαλαμηπόλος αὐτῆς ὅμως εἶναι πολὺ ἱκανὴ καὶ γνωρίζει καὶ τὰ ιδιώματά της. Δὲν θέλω ὅμως ἐγὼ νὰ εἰπῶ αὐτό. Ἐννοῶ τὸν κίνδυνον τὸν ὅποιον θὰ διατρέξῃτε σεῖς, κυρία.

— Ἐγώ; ἤρωτησεν ἡ Ὀδὶλη.

— Βεβαίως! Εἰσθε νέαι, ὠραία καὶ θὰ παρακαλέσω τὴν κυρίαν νὰ μὲ συγχωρήσῃ τὴν τὸλμην, ἥτις μὲ παρακινεῖ νὰ ἐκφράσω ἰδέαν περὶ αὐτῆς ἄλλως τε δὲν ὀμιλῶ μὲ πρόθεσιν νὰ προσβάλω αὐτήν.

— Ζαφρὲ, εἶπεν ἡ Ὀδὶλη, δὲν ἐννοῶ.

— Δὲν ἐννοεῖτε διότι δὲν ἐσκέφθητε ἐπὶ τὸ πρόβλημα, πρέπει ὅμως, κυρία, νὰ σκεφθῆτε σπουδαίως καὶ νὰ λάβετε ὑπ' ὄψιν ὅτι ἐν ἀνάγκῃ δύναμαι μόνος νὰ περιποιηθῶ τὸν μικρόν. Ἡ κυρία γινώσκει βεβαίως ὅτι ἡ εὐλογία εἶναι κολλητικὴ! Οὕτω λέγουσι οἱ ἱατροί, καὶ ἐὰν ἀσθενήσῃ κανεὶς τὰ πρόσωπόν του κινδυνεύει. Τοῦτο ἐνόμιζον ὅτι ἦτο καθήκόν μου νὰ εἰπῶ εἰς τὴν κυρίαν ἐν ἀπυσίᾳ τοῦ κ. Ριχάρδου, ὅπως εἶναι μέγα δυστύχημα. Πρέπει ὅμως ὑποσθῆναι νὰ λάβωμεν μέτρα.

Ὁ Ζαφρὲ ἔστη, ἡ δὲ αἰθουσα σταταίνοντες ἀποβάσας, ἐφάνετο εὐρυτέρᾳ καὶ μᾶλλον ἔρημος ὅταν ἡ γυνή, ἡ συνεχόμενα καὶ τιμιότητά χαρμηλὸς ἀποπνεύουσα φωνὴ αὐτοῦ, ἐπαύσατο ἀνταχῇ. Πράγματι ἡ Ὀδὶλη δὲν εἶχε σκεφθῇ τὴν περίπτωσιν αὐτῆς. Δὲν ἐσκέφθη ὅτι ἡ τρομερὰ ἀσθένεια δύναται νὰ καταστήσῃ τὸν ἀσθενῆ ἀγνώριστον. Ἡτένισε πρὸς στιγμὴν τὴν συνείδησιν αὐτῆς ἀσκαρδαμυκτεῖ, ἐρωτῶσα αὐτήν: Φοβεῖσθαι.

— Νὰ φοβηθῶ; Τί; ἀπάντησεν ἐκείνη προσπαθοῦσα νὰ διαφύγῃ.

— Φοβεῖσθαι μήπως δὲν σὲ ἀγαπᾷ πλέον ἐὰν μεταμορφωθῇς ἐν τῇ μορφῇ σου ἀποβῇ εἰδεχθῆς;

— Ἡ συνείδησίς ἐστρεψε καὶ δὲν ἐτόλμα ν' ἀπαντήσῃ.

— Ἐὰν ὅμως εὖρῃ τὸ τέκνον τοῦ νεκρόν, νομίζεις ὅτι θὰ σοὶ συγχωρεῖ; ἐξηκολούθησεν ἐρωτῶσα ἡ Ὀδὶλη.

— Δὲν θὰ ἦτο σφάλμα μου, ἡθέλησε ν' ἀπαντήσῃ ἡ συνείδησις.

— Σὺ δέ, θὰ συγχωρεῖς σεαυτήν;

— Οὐδέποτε! ἀπάντησεν ἡ καρδία τῆς Ὀδὶλης προβάλλουσα ἐν ὅλῃ αὐτῇ τὴν μεγαλοπρεπείαν.

Ὁ Ζαφρὲ, σιγῶν, παρακολούθει τὴν ἐσωτερικὴν ἐκείνης διαπύλιν. Ἦν ἐκνέυε καὶ τῆς ὁποίας τὴν λύσιν ἀέμενε μετ' ἀγωνίας. Βεβαίως φυσικώτατον ἦν ὅτι γυνή, ὠραία ὡς ἡ κυρία Ριχάρδου θὰ ἐσκέπτετο ὀλίγον τὴν καλλονὴν αὐτῆς, μάλιστα ὅταν εἶχε σύζυγον, ὃν τόσον ἠγάπα.

— Ζαφρὲ! εἶπεν ἡ Ὀδὶλη διὰ φωνῆς παραδόξως μελωδικῆς, ἔκαμες τὸ καθήκόν σου καὶ σὲ εὐχαριστῶ.

Ἔστη, ὁ δὲ Ζαφρὲ ἠσθάνθη τὴν καρδίαν αὐτοῦ συσφιγγομένην ὑπὸ ψεύσεως ἐλπίδων.

— Λοιπὸν, εἶπεν ὁ Ζαφρὲ μετ' ἀδικοφύρου ὕψους, ἡ κυρία ἐπιθυμεῖ νὰ τῇ φέρουν φῶς;

— Εἶναι περιττόν, πῆλαινεν ἐμπρός καὶ ἐγὼ ἀκολουθῶ.

Ὁ Ζαφρὲ ὑπήκουσε σιωπῶν, ὅταν δὲ ἐξῆλθε τῆς θύρας ἔλαβε τὰς χεῖρας αὐτοῦ τὴν μίαν διὰ τῆς ἄλλης καὶ ἐσφιγξε τόσον ἰσχυρῶς ὥστε νὰ αἰμοδειάσωσιν. Δὲν ἐξωτέρικεν ἀπροκαλύπτως τὰς σκέψεις αὐτοῦ, ὅταν ὅμως ἡ εὐαρέσκεια αὐτοῦ ἦν μεγάλη

ἔθλιβεν αὐτὸς αὐτὸς τὴν μίαν διὰ τῆς ἄλλης χεὶρὸς ἐν δειγματικῇ εὐχαριστήσεως. Κατ' ἐκείνην τὴν ἐσπέραν ἡ χειραψία τοῦ διήρκεσε δύο ὅλα λεπτά καὶ τοῦτο ἦν εὐεξήγητον, διότι δὲν ἐνεθυμεῖτο νὰ πύχρισθῃ ἄλλοτε ἐπὶ τοσοῦτον.

Ἡ κυρία Ριχάρδου, ἰαληνία τὴν μορφήν, εἰσῆλθεν εἰς τὸν θάλαμον τῆς πενθερᾶς αὐτῆς ἡ ὁποία μόλις ἀνεπτήσατο τὰς αἰσθήσεις αὐτῆς. Ὀχροτάτη, ἐπακουμβούσα ἐπὶ προσκεφαλαίων, θὰ ἐφάνετο ὡς ρέγγουσα ἐὰν μὴ ὑπῆρχεν ἡ ζωηρότης τῶν ὀφθαλμῶν, οἱ ὅποιοι ἔλαμπον καθόσον ἀνεπτύσσοντο ἡ ἐπίδρασις τοῦ φαρμάκου, ὅπως ἔλαβεν.

— Ἐφθασα, γιὰγιά, εἶπεν ἡ Ὀδὶλη μετ' ἐλευθεριότητος γλώσσης ὅλως νέας δι' αὐτὴν ἐν τῷ οἴκῳ ἐκείνῳ. Ἀδιαθετήσατε; Εἰσθε ὅμως καλλίτερα τώρα, τὸ βλέπω.

— Δὲν ἀξίζω πλέον διὰ τίποτε! ἀπήντησεν ἡ κυρία Βρίς, καὶ ἐκεῖνο τὸ πτωχὸ παιδί τὸ ὅποιον ἔχει ἀνάγκην ὑπηρεσίας καὶ...

Ἀάκρυα ἀνέδλυσαν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς αὐτῆς ἄλλ' ἡ ὑπερφηναία καὶ ἡ θέλησις ἐξηφάνισαν ἀμέσως αὐτά.

— Ἐχει ἀνάγκην ὑπηρεσίας, γιὰγιά; Ἐὰν θέλῃ ὁ Θεός.

— Ναι, ἡζέυρω, θὰ προσκαλέσετε τὰς ἀδελφὰς τοῦ ἐλεύου.

— Ἐὰν θέλετε, τὰς προσκαλῶ, ἐπιτρέψατέ μοι ὅμως νὰ σᾶς εἰπῶ ὅτι ἀρῶ σεῖς δὲν εἰμπορεῖτε νὰ μένετε παρὰ τὸ προσκεφάλαιον τοῦ Ἐδμόνδου, ἐγὼ θὰ σᾶς ἀναπληρώσω.

— Σεῖς; ἤρωτησεν ἀσθενῶς ἡ κυρία Βρίς, τῆς αἱ χεῖρες ἐρήρησαν.

— Ναι, ἐγώ. Σᾶς φαίνεται παράδοξον; εἶπεν ἡ Ὀδὶλη μειδιῶσα;

— Ξεύρετε, ποῖα εἶναι ἡ ἀσθένειά του;

— Βεβαίως, εἶπεν ἡ Ὀδὶλη, ἀσθενεῖ.

— Καὶ ἐπιμένετε νὰ τὸν περιποιηθῆτε; Τί θὰ εἰπῇ ὁ Ριχάρδος;

— Ἐὰν ἦτο υἱός μου, γιὰγιά, ἀπήντησεν ἡ Ὀδὶλη, ἐνῶ ἔλατ' ὡρὸς ὑπέτρεμεν ἡ φωνὴ αὐτῆς, οὔτε σεῖς οὔτε ὁ σύζυγός μου θὰ ἐσκέπτεσθε αὐτόν.

Ἡ κυρία Βρίς ἠτένισεν ἐπὶ μακρόν τὴν νύμφην αὐτῆς καὶ δάκρυα ἐφάνησαν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς αὐτῆς τὰ ὁποία ὅμως τὴν φορὰν ταύτην δὲν προσεπάθησε νὰ ἀποκρύψῃ.

— Καλῶς, εἶπεν. Ἀλλὰ... εἶναι ἀδύνατον, εἶπεν αἰφνης ἐρυθρῶσα, ἔκατε συγκινήσεως καὶ ἐξ αἰσχύνης. Πῶς θὰ κάμετε;

— Ἐὰν σᾶς ἰδῇ, θὰ γείνη ἐξω φρενῶν. Ὁ ταλαίπωρος δὲν σᾶς ἀγαπᾷ, ξεύρετε, καὶ ἐν τῇ διατελεῖ νῦν καταστάσει δὲν εἶναι δυνατόν νὰ τὸν κατακρίνῃ τις...

Ἡ φωνὴ τῆς προμήτορος ἐγένετο θωπευτικὴ, σχεδὸν παρακλητικὴ, ἡ δὲ Ὀδὶλη ἀπήντησεν αὐτῇ διὰ τοῦ αὐτοῦ τόνου.

— Δυστυχῶς, πολλὰ θὰ παρήλθωσιν ἡμέραι πρὶν ἢ ὁ Ἐδμόνδος δυνήθῃ νὰ μὲ ἰδῇ! Ἦδη οἱ ταλαίπωροι ὀφθαλμοὶ του εἶναι κεκλεισμένοι...

Ἡ κυρία Βρίς ἐστράφη πρὸς τὸν τοῖχον κλαίουσα.

— Ἐχετε ἐμπιστοσύνην, θὰ τὸν σώσωμεν, εἶπεν ἡ νεαρά γυνή μετὰ θάρρους. Ἐστὲ βεβαία ὅτι δύνασθε νὰ ἀναπαυθῆτε ἀπόδως!

Ἡ προμήτωρ ἐστράφη ἀποτόμως πρὸς τὴν Ὀδὶλην καὶ ἔτεινεν αὐτῇ καὶ τὰς δύο χεῖρας. Ἐπεὶ δὲ ἐκείνη προσέκλινεν, ἡ κυρία Βρίς ἔσυρεν αὐτήν πρὸς ἐαυτήν καὶ τὴν κατασπᾶσσο, ὡς μήτηρ ἀλθῆς.

— Ὁ Θεός νὰ σὲ ἐνδυναμώσῃ καὶ νὰ σὲ βοηθήσῃ! εἶπεν. Τώρα πρέπει νὰ κοιμηθῶ διότι αἰσθάνομαι ὅτι τὸ μυαλό μου θὰ σαλεύσῃ.

(Ἀκολουθεῖ).

Ο ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ
ΧΡΥΣΟΣΘΕΝΗΣ ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ.

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΝΕΟΛΟΓΟΥ.